

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558758336/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Ungdom dagedes der først over Danmark efter den frygteligste Nat, og nu priser I den forgangne Dagrøde og beklager dens Bortgang, medens jeg seer Solen staae høit paa vor Himmels og glæder mig over den herlige Aarhundredsdag, som er oprunden. Med eders første store Valdemar og hans herlige Mænd er ikke Danmarks Aand og Kraft uddød og begravet. Den ædle 6te Knuds Død, hvorledes han end kom af Dage, skal heller ikke nedslaae os. Vor unge Valdemars store og glimrende Ungdomsbedrifter har I jo ogsaa været Vidne til i eders Alderdom, og som jeg før saae i Fortalen til eders Bog, har I ikke heller forglemte at prise hans Mod og hans Livsalighed med den Hæder, han fortjener. Saa de! da nu ogsaa min Glæde over hvad Stort, der er os givet, og mit friske Haab om den Herlighed, som skal komme! Lad Danmarks Fjender og Misundere kun flyse! de skal lære at skjælve og føle, at en Søn af den store Valdemar endnu sidder paa Danmarks Throne, og at en yngre Slægt af danske Mænd er opvoxet, i hvem Axels og Esberns, Vettekans og Sunos Aand kraftig lever og rører sig.»

Medens Broder Gunner, med sin kraftige og smukke Stemme og med et vist rhetorisk dog naturligt og virkelig begejstret Foredrag, saaledes talte og selv syntes at fremkalde et Slags Deeltagelse i Mester Harpestrængs uforanderlige Ansigt, bortvendtes pludselig Alles Opmærksomhed fra den ivrige Taler til en hual Klang af Vaaben i Cellekrogen ved Kaminen, og de saae nu med Forundring, at det store blanke Harnisk, under Hylden med Sanduhret, tilligemed Skjoldet og Stridsøxen bevægede sig i Halvmørket og kom nærmere.

»Hvorledes? – sagde Saxo alvorlig – rører min Farfaders Kæmperustning sig i Krogen? eller gjøgler et Blændværk for mine gamle Øine?»

Erkebispens tog strax Lampen i Haanden, dog med et Slags Betænkelighed og Forsigtighed, for nærmere at undersøge den mistænkelige Krog; da faldt Harnisket med stort Bulder til Gulvet og liden Carl af Rise sprang ud deraf som af en Tønde.

Broder Gunner, som saa pludselig var bleven udreven af sin høitidelige Stemmning, maatte dog lee over de forbausede Ansigter omkring sig og glemte derover den ubehagelige Afbrydelse.

»Ikke vred, gode Hr. Bisp! – bad Drengen forbluffet – jeg vilde kun prøve hvordan den Jerntrøie passede mig; jeg skulde vist heller ikke have støiet saa stærkt, at Nogen her havde mærket det; men saa

talte Fader Gunner saa smukt om alle de tappe Riddere, her vare opvoxede, og saa vilde jeg prøve, om jeg ikke ogsaa kunde blive Riddere, og saa rørte jeg mig ogsaa kraftig, som han sagde, og saa -

»Du er en Gjak - sagde Erkebispem - er du nu allerede paa Spil her? sæt Harnisket hvor det stod og vær stille!»

Nu forestillede han Drengen med det samme for Saxo, som han underrettede om: Carls Navn og Slægt og om de ringe Udsigter, han havde for Fremtiden, hvis han ikke kunde lære Latin og med Tiden forsøge Verden i et Kloster. Drengens barnagtige Lyst til Ridderstanden uden Formue og Fædrenegods meente Erkebispem man ikke burde tage Hensyn paa for det Første, men anbefalede ham, som sin Pleiesøn, til den gode Fader Saxos Omhu og til at oplæres i Klosteret i Gudsfrøgt og boglige Konster, hvortil han troede, Carl ikke savnede Evner, skjøndt han endnu kun var en uregjerlig Vildkat.

»Var den gamle Hørr af Rjse hans Bedstefader, - svarede Saxo og betragtede Drengen med Velvillie - saa bliver der vel med Guds Hjælp Noget af ham; jeg skal nok sørge for, at han lærer Noget. Gak ud i Refectoriet, Søn, og faa dig noget at leve af! - dog nei, du faaer give Tid til imorgen; det er vel næsten Midnat.»

»Det er nærmere Morgen, end Midnat,« bemærkede Mester Harpestræng og skyndte paa Afreisen.

Endnu engang takkede Erkebispem Saxo for den kjærlige Tilegnelse af hans Historie, men bad ham ikke lægge Pennen endnu og opfordrede ham til selv at overbringe Kongen det fuldenste Værk til Foraaret; derhos bad han ham om ret snart i en Skrivelse at meddele ham sin oprigtige Mening om hans *Hexaméron*s tre sidste *distinctiones*; dog dette ividskede han ham i Øret, og vilde ikke, at Broder Gunner skulde høre det.

Men Gunner havde kun Øine og Øren for Saxo; han vilde gjerne have forlænget Opholdet hos ham og skjæmte med, at de kunde komme til Ribehuus i en Haandevending, hvis de i Slagelse kunde laane hellig Anders berømte Føl eller det Luftfartøi, der havde bragt ham fra Joppe.

Over denne spøgefælde Yttring mod den for sin Hellighed berømte Præst i Slagelse, som Gunner ansaae for en Bedrager eller en sindsforvirret Sværmer, paadrog den muntre Klosterbroder sig en alvorlig Irettesættelse af Erkebispem. Thi uagter den gode Hr. Andreas ivrede mod Astrologien og al Tro paa det Vidunderlige i verdslige